

Kapitola 11. Přijetí (Přijímání)

Předcházející část: Kapitola 10. Odvaha

Když přijímáme, souhlasíme, užíváme si harmonii. Cítíme, že události plynou. Cítíme se bezpečně. Můžeme být k dispozici druhým bez pocitu sebeobětování. Je tu pocit „Jsem v pořádku,“ „Jsi v pořádku,“ a „Je to v pořádku“. Pociťuje se sounáležitost, propojenost, celistvost, milující laskavost a pochopení. Je tu ochota postarat se, srdečnost a sebeúcta. Díky bezpečnosti tohoto stavu si můžeme dovolit být mírní, jemní a přirození. Je tu radostnost a cítíme se 'v souladu' a uvolnění. Cítíme, že je prostě pořádku být sám sebou.

Všechno je dokonalé takové, jaké to je

Ve stavu přijímání cítíme, že není nutné nic měnit. Všechno je dokonalé a znamenité takové, jaké to je. Svět je tady pro potěšení. Soucítí se s ostatními a se vším živým. V tomto stavu automaticky povzbuzujeme a podporujeme ostatní, bez jakéhokoliv pocitu, že se obětujeme. Díky pociťování bezpečí a hojnosti je tu štědrost a je snadné dávat bez očekávání, že se nám to nějak vrátí, nebo potřeby to vnímat jako „Tohle dělám pro tebe.“ Jsme-li ve stavu přijímání, pak místo abychom byli kritičtí, své přátele milujeme, máme je rádi i přes jejich omezení, která jsme ochotní tolerovat.

Z tohoto pohledu nám připadá, že každý vlastně dělá to nejlepší, co v tuto chvíli dokáže. Vidíme, že celý život se vyvíjí směrem k dokonalosti a že jsme v souladu se zákonitostmi vesmíru a vědomí.

V tomto stavu začínáme skutečně rozumět lásce. Na úrovni přijetí se láska prožívá jako stabilní stav, jako trvalý předpoklad vztahu. Zdroj lásky se vnímá v sobě, vychází z naší vlastní přirozenosti, vyzařuje ven a zahrnuje ostatní. Ve stavu touhy naopak mluvíme o bytí 'v lásce' jako o zdroji štěstí a na lásku se pohlíží jako na to, co se nachází mimo nás. Když jsme v nižší energetické hladině touhy, očekáváme, že budeme milováni. Láska se jeví jako něco, co 'dostáváme'. Na úrovni přijetí ale naše láskyplnost přirozeně vyzařuje z podstaty našeho bytí, protože se odevzdala převážná většina toho, co ji blokuje.

Zjišťujeme, že tato láskyplnost je naší vnitřní přirozeností a že se objevuje spontánně a automaticky, když se bloky rozpustí. Právě to velcí učitelé označují jako naši skutečnou vnitřní podstatu, naše pravé Já. Záměrem našeho vnitřního Já je překročit ego, složené ze všech našich negativních pocitů, programů a myšlenek, takže jsme schopni rozpoznávat prvotní vnitřní podstatu.

Existuje mnoho cest, které nás přivádějí do stavu přijetí, je to brána, která nakonec vede k dalším vysokým stavům, definovaným jako úroveň vědomí lásky a míru. U mnoha lidí, u nichž docházelo k odevzdávání po celá dlouhá období, tento konečný cíl postupně nahrazuje všechny ostatní. Být trvale ve stavu bezpodmínečné lásky a klidné míruplnosti se stává vnitřním cílem, mnohem důležitějším než jakékoliv jiné dosažení.

Přijímání sebe i druhých

Díky významné změně ve způsobu, jakým na úrovni přijímání vnímáme ostatní, si teď za zběsilými, strachem spouštěnými zápasy, které se vyskytovaly v nás samých i v našich sousedech, přátelích a rodině, uvědomujeme vnitřní nevinnost. Velcí učitelé říkali, že negativita, kterou vidíme v osobě nebo ve společnosti, je skutečně projevem slepoty, nevědomosti a neuvědomování si. Jakmile se v druhých vnímá tato vnitřní nevinnost, vnímá se i v sobě. Všechno, co jsme udělali, jsme dělali proto, že jsme v té době nic lepšího prostě nevěděli. Kdybychom byli tehdy znali lepší způsob, byli bychom zareagovali jinak. Říkáme: „V té době mi to připadalo jako dobrý nápad“. Vidíme, že stejná zaslepenost ovlivňuje i ostatní, a pod jejich charakterovými vadami můžeme vidět nevinné vnitřní dítě.

Začneme-li vidět svou nevinnost, nastane identifikace s ostatními a zmizí pocit, že jsme sami a pod tlakem. Jsme schopni uvidět nevinnost i za prudkým a evidentně hrozným způsobem chování. Nahlédneme do člověka a uvidíme vyděšeného tvora, který prostě nic lepšího neumí. Jsme si vědomi, že bude-li se cítit zahnaný do kouta, bezpochyby na nás zaútočí a pustí se do nás. Prostě si neuvědomuje, že naše záměry jsou mírumilovné a proto nás divoce napadá.

Ve stavu přijímání je možné odpouštět si svou vlastní minulost, stejně jako ji odpouštět těm druhým, a léčit dávnou zášť. Je také možné uvidět dar, skrytý v minulých událostech, kvůli kterým jsme byli rozhněvaní – včetně případného karmického významu dotyčných událostí. Z této úrovně je možné vytvořit jiný kontext, ze kterého můžeme pohlížet na minulost, a tím ji uzdravit. S úplným dovršením přijímání se cítíme v bezpečí, pokud jde o budoucnost, a můžeme se posouvat směrem k úrovním lásky a míru. Rozum a logika se stávají nástroji k naplnění tohoto potenciálu.

Dalším charakteristickým rysem úrovně přijetí je, že se už nezabýváme moralistickým posuzováním, 'dobrým' a 'špatným'. Prostě začne být zřejmé, co funguje a co nefunguje. Je snadné uvidět, co je destruktivní a co optimální, aniž bychom něco posuzovali jako 'zlo'. Zmizelo obviňování, které provází všechno posuzování druhých i sebe sama. Je nám teď zřejmý smysl výroku „Nesudte, abyste nebyli souzeni.“

Přijímáním jsme upustili od vnitřního obviňovatele, který nacházel chyby i na základních lidských sklonech. Můžeme si užívat svou fyzickou existenci bez moralizujícího odporu nebo nutkavého sebeuspokojování. Uznáváme, že jiní došli k pochopení života a ke svým etickým názorům způsobem, který jim dával smysl, i když jejich přesvědčení a chování se naprosto liší od toho, jak to chápeme my. Když ve všem vidíme nevinnost, můžeme skutečně 'milovat svého bližního jako sebe sama' a odevzdávání nám tak umožnilo dosáhnout ušlechtilého cíle, dokonce i bez vědomé snahy to udělat.

Pro rovinnou přijetí je charakteristický postoj nesobeckosti a služby. Je to důsledek odevzdávání negativních pocitů, které rozpouští naši identifikaci s nimi. Místo toho se zažívá vnitřní harmonie a mír, přirozenost našeho vyššího Já. Jelikož se upustilo od negativních programů, objevuje se větší tvořivost,

inspirace a intuice.

Je tu jistota, že bude docházet k uspokojování našich vlastních osobních potřeb; proto dochází ke změně ve vztazích, pozornost se zaměřuje na spokojenost a štěstí druhých. Je to snadnější díky faktu, že na této úrovni už neexistuje závislost na ostatních lidech, protože tu není nic, co bychom cítili jako nezbytnost, kterou potřebujeme 'dostávat' od nich. Ve vztahu milujícího přijímání se už nepřisuzuje žádný zvláštní význam drobným nedokonalostem a tolerují se.

Přijímáním se zmenšila potřeba neustále zabývat 'usilováním' o něco, je tu větší zaměřenost na kvalitu samotného bytí a na dokonalost naší vlastní vnitřní schopnosti pečovat a mít rád. I když se stále ještě mohou objevovat negativní pocity, jsou pořád méně časté a řeší se s větší lehkostí. Obecně platí, že fungování je teď snadné a denní aktivity jsou méně markantní, protože k nim dochází bez námahy.

Osobní zodpovědnost

Charakteristickým znakem tohoto stavu je přijímání odpovědnosti za naše vlastní uvědomování. Často se objevuje zájem o meditaci a o různé metody vnitřního rozjímání. Duchovní a etické záležitosti začaly být důležité. Jsme-li například nábožensky založení, můžeme navštěvovat náboženská setkání, nebo se můžeme zapojit do duchovních či humanitárních aktivit, pokud jsme orientováni tímto směrem. Svět se vnímá jako harmonický a k jakékoliv změně tohoto pohledu dojde jen projekcí našich vlastních vnitřních konfliktů na něj. Na této rovině tu je uvědomování, že všechny negativní pocity jsou náš vlastní problém a jejich řešení se už nehledá venku mimo sebe.

Bere se velmi vážně rozvoj našeho vlastního uvědomování a sebe-uvědomování a zaměřenost je na kvalitu samotného vědomí. Na této úrovni můžeme rozvíjet zájem o filozofii, vědecký výzkum a duchovní klasiky, zabývající se nejvyšším potenciálem lidské mysli a ducha. Postupně je stále důležitější to, čím se stáváme, ne to, co máme nebo děláme. Na této rovině přijímáme výzvu naplnit svůj nejvyšší vnitřní potenciál a rozvíjet potenciál a představy o ostatních.

Při svalovém testování se v tomto stavu vytestuje síla; jsme relativně imunní vůči negativním vlivům, jako je oslabení vibracemi zářivek, syntetickými tkaninami nebo umělými sladidly. Je tu silná provázanost se zdravím a s dobrým stavem těla a zlepšujeme se na všech úrovních. Zdravotní problémy se často projevují jako problémy na psychologické, emocionální nebo mentální úrovni, vyhledávají se jejich příčiny a objevuje se řešení dotyčných problémů na všech těchto úrovních. Síla samo-uzdravování je nyní k dispozici.

Přijímání umožňuje žít v přítomnosti. Jakmile jsme přijali svou vlastní pravou přirozenost i způsoby, jakými se vesmír zrcadlí v našem světě, netrápí nás už lítost nad minulostí, ani strach z budoucnosti. Strach z budoucnosti už neexistuje, jelikož byla uzdravena minulost. Příčina je v tom, že v obvyklých egoisticky orientovaných stavech vědomí má ego tendenci pomítat minulost na budoucnost a jakmile se negativně vnímaná minulost promítne na imaginární budoucnost, změní se ve strach. Naše odevzdávání nižších energií provinilosti,

strachu, hněvu a pýchy zmírnilo stíny minulosti a vyčistilo tíhu budoucnosti. K dnešku se stavíme s optimismem a s vděčností za to, že žijeme. Vidíme, že včerejšek je pryč, zítřek ještě nepřišel, a máme jenom dnešek.

V souhrnu tedy úroveň přijetí je tím, co všichni toužíme dosáhnout, protože nám umožňuje osvobodit se z většiny životních problémů a zažívat naplnění a štěstí.

Následující část: [Kapitola 12. Láska](#)